

[Aksel Larsen.]

end at de ved, at deres påstand er usand. Her er det ikke spørgsmålet om, hvad der var først, hønen eller ægget, her er det en kendsgerning, at de i forhold til prisstigningerne meget beskedne lønforhøjelser, arbejderne har opnået, ville have uendelig ringe virkning på prisniveauet, hvis ikke kapitalistiske kræfter i ly af folketingsflertallets velvilje og regeringens desværre velvillige passivitet benyttede også lønreguleringerne som anledning til at skære sig en ekstra stor bid af kagen gennem forhøjelser af priser og avancer. Her er det en kendsgerning, at lønreguleringerne altid kommer længe efter prisstigningerne, og at de særlig store prisstigningsbølger, som vi bl. a. har set i dette efterår, sætter ind kort efter det lønregulerende pristals offentliggørelse, men inden lønningerne i medfør af samme pristal er blevet forhøjet.

Pristalsreguleringens modstandere interesserer sig så umådelig meget for pristallet og ønsker at hindre pristallets stigninger. Det ville være noget mere rigtigt at interessere sig for at standse prisstigningerne, men hvad det angår, mærker man ingen iver. Derimod mærker man iver for at få pristalsberegningen yderligere forfalsket, da man fra kapitalistisk hold er klar over, at et direkte attentat på pristalsreguleringen ikke har udsigt til andet end at mislykkes, og det lader til, at regeringsordføreren, det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg), ikke stiller sig afvisende til denne tanke. Den har det som visse andre tanker: den lugter. Pristalsberegningen trænger ganske vist i høj grad til revision, men i modsat retning af den, de ærede medlemmer hr. Erik Eriksen og hr. Aksel Møller talte for i går, nemlig sådan at vi får et pristal uden forfalskning, et ærligt pristal, der virkelig udtrykker prisstigningen på de varer, der indgår i en arbejderfamilies budget.

Løvrigt tror jeg med mit kendskab til stemningen i arbejderklassen — som vel i hvert fald den højtærede handelsminister nu må kende lidt til — at de arbejderfjendtlige ideer og planer, der blev luftet i denne forbindelse, er lovlig akademiske. Arbejderne mærker, hvordan de bliver udplyndret, hvordan deres lønningers værdi forringes dag for dag gennem prisstigningerne; og hvis de for land og rige ansvarlige

ikke vil gøre deres pligt, tror jeg, man kan forvente, at arbejderne på en måske uakademisk, men så meget mere praktisk måde selv tager sig af sagen, ikke nøjes med protester, men drager omsorg for, at hvis ikke prisstigningerne bringes til ophør, kommer i alt fald lønningerne til at følge med op.

Hvad har regeringen ellers sagt? Jo, den er opmærksom på de såkaldte arbejdsløshedsøer; for en af dem ser det endda ud til, at man vil gøre noget, jeg tænker på Hanstholm. Skal man tro ministeren for offentlige arbejder, agter han nu at foreslå en eengangsbevilling på 3 mill. kr. til arbejdet på vestmolen. I foråret stillede vi kommunister et lignende forslag, men det blev forkastet. Vi kunne naturligvis ikke stille forslag om, at Hanstholm havn skal bygges færdig, for det står der i loven af 1917 at den skal; men hvis et oppositionsforslag om bevilling af de første 3 mill. kr. var blevet vedtaget, ville der herved være givet ministeriet et direktiv om at gå videre og sørge for, at havnen også blev færdig. Nu er det ministeren, der foreslår de 3 mill. kr. Men ministeren er ikke opposition, han er minister.

Ministeren og regeringen må give besked om stillingen til selve havnebyggeriet ved Hanstholm. Skal havnen bygges, eller skal den ikke bygges? Jeg ved meget vel, at folk med evne til almindelig reguladetri — direktør Hartz er en af dem — forlængst har regnet ud, at selvom der bliver nok så meget fiskeri fra en færdigbygget Hanstholm havn, vil det dog ikke kunne forrente og amortisere de store beløb, der skal til for at bygge havnen. Vi har imidlertid her et tilfælde, hvor Chr. Hansens lille regnebog ikke slår til. Spørgsmålet om Hanstholm havn er et spørgsmål om fiskeriet i den nordlige del af Vesterhavet, det er et spørgsmål om en nødhavn for fiskere og skibe på denne del af vestkysten, og det er samtidig et spørgsmål om ved bygning af en egnet havn at skabe nyt liv, ny virksomhed i hele Thy til gavn for hele landsdelen.

Her har hele Danmark et ansvar, og her kan man ikke nøjes med regnestykker over, hvor mange fisk der muligvis bliver ilandbragt. Der findes egne af Danmark — jeg tænker på Nordvestjylland, på Sønderjylland og Lolland — hvor det simpelthen er nødvendigt, at der ved statsinitiativ og